

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **A.K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

w przedmiocie rozważenia oczywistej bezzasadności wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt II AKa [...]/14, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt II K [...]/12

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić oczywistą bezzasadność wniosku i odmówić jego przyjęcia.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt II K [...]/12, skazał A.K. za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 12 lat pozbawienia wolności. Na skutek rozpoznania apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt II AKa [...]/14, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji, podwyższając wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 15 lat.

Ostatnio skazany przesłał do Sądu Najwyższego sporządzony przez siebie wniosek o wznowienie postępowania, nadto wystąpił o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku.

Wezwany do wskazania w oparciu o jakie okoliczności domaga się wznowienia postępowania, A.K. przedstawił okoliczności, z których ma wynikać, że to nie on, ale inna osoba – R.C. jest sprawcą śmierci pokrzywdzonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl 545 § 3 k.p.k. Sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, że złożony przez skazanego A.K. wniosek o wznowienie postępowania jest dotknięty brakiem formalnym, bowiem zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k. powinien zostać sporządzony i podpisany przez podmiot fachowy – obrońcę. Zbędne było jednak wzywanie skazanego do usunięcia tego braku, jak też procedowanie w przedmiocie wyznaczenia mu obrońcy z urzędu, jest bowiem widoczne, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności.

Wznowienie postępowania jest sposobem wzruszenia prawomocnego wyroku, sytuowanym w kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić na podstawie przesłanek ściśle określonych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. Skazany utrzymuje, że złożył wniosek w związku z „nowymi faktami” (przesłanka z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.), jednak nie sposób uznać, że uprawdopodobnił konieczność wznowienia postępowania w jego sprawie. Z pewnością nie jest nowym faktem wskazanie przez A.K., R.C. jako sprawcę przypisanego mu przestępstwa. Wątek spowodowania przez tego mężczyznę śmierci pokrzywdzonej A.R. był zawarty we wniosku o wznowienie postępowania złożonym wcześniej przez obrońcę z urzędu A.K. W oddalającym ten wniosek postanowieniu z dnia 29 lipca 2015 r., III KO [...]/15, Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że wskazanie R.C. jak zabójcy pokrzywdzonej nie jest „nowym faktem” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a

k.p.k., bowiem już w postępowaniu przygotowawczym A.K. sugerował, że A.R. mogła zostać pozbawiona życia przez R.C., wobec czego została przeprowadzona czynność konfrontacji pomiędzy obu mężczyznami. Dowód ten był przedmiotem oceny Sądu orzekającego, który odrzucił wersję zdarzenia przedstawioną przez ówczesnie oskarżonego. Obecnie A.K. poza powtórzeniem wersji, która była przytoczona w poprzednim wniosku o wznowienie postępowania, nie przedstawił nowych faktów lub dowodów, zwłaszcza takich, które w 2015 r. nie były w polu uwagi Sądu Najwyższego, a które rzeczywiście wskazywałyby na jego niewinność, w szczególności obciążałyby wspomnianego R.C. Przytoczona przez skazanego jego rozmowa z synem, z której ma wynikać sprawstwo tego mężczyzny, miała miejsce w 2014 r., jednak we wniosku złożonym rok później obrońca do niej nie nawiązywał, najwyraźniej nie uznając tej okoliczności za znaczącą. Rzeczywiście, trudno przyjąć, że ogólnikowa relacja syna skazanego o zasłyszanej rozmowie innych mężczyzn, z których żaden nie był świadkiem zdarzenia, podczas której miano powiedzieć, że to R.C. zabił A.R., miałyby prowadzić do wznowienia postępowania. Ma przy tym wymowę podana przez skazanego okoliczność, że jego syn „mając taką wiedzę odmówił zeznań w Sądzie Okręgowym”.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

a.ł.